

НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

ГІЛІН ЄВГЕН ОЛЕКСАНДРОВИЧ

УДК 352.1 (005.4) (477)

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ
ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ УПРАВЛІННЯ
В ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ**

Спеціальність 12.00.07 – адміністративне право і процес;
фінансове право; інформаційне право

**Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня
кандидата юридичних наук**

Київ–2017

Дисертацією є рукопис

Робота виконана у Київському міжнародному університеті

Науковий керівник:

доктор юридичних наук, доцент

Миськів Леся Ігорівна,

Київський міжнародний університет,

завідувач кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства

Офіційні опоненти:

доктор юридичних наук, доцент

Дрозд Олексій Юрійович,

Національна академія внутрішніх справ,

доцент кафедри адміністративної діяльності

кандидат юридичних наук, доцент

Кондратенко Віталій Миколайович,

Кіровоградський державний педагогічний університет ім. В. Винниченка,

доцент кафедри галузевого права

Захист відбудеться «25» жовтня 2017 р. о 10⁰⁰ годині на засіданні спеціалізованої вченої ради К 26.503.01 у Науково-дослідному інституті публічного права за адресою: 03035, м. Київ, вул. Георгія Кірпи, 2 А.

З дисертацією можна ознайомитися в бібліотеці Науково-дослідного інституту публічного права за адресою: 03035, м. Київ, вул. Георгія Кірпи, 2 А.

Автореферат розісланий «22» вересня 2017 р.

**Учений секретар
спеціалізованої вченої ради**

К. М. Куркова

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Обґрунтування вибору теми дослідження. Після виходу зі складу СРСР та проголошення незалежності перед Україною, як молодою демократичною державою, пріоритетними напрямками подальшого розвитку якої стали розбудова правової держави та громадянського суспільства, постала ціла низка складних проблем, частина з яких не отримала належного вирішення і дотепер. Одним із таких проблемних питань для України було та залишається місцеве самоврядування, його організація та функціонування. Незважаючи на те, що на необхідності вдосконалення даного інституту робився акцент ще в 1999 р. у Концепції адміністративної реформи, влада тривалий час не приділяла суттєвої уваги вирішенню проблем місцевого самоврядування в країні. Втім останнім часом, внаслідок політичної активізації громадськості та посилення у зв'язку із цим суспільно-політичних процесів в Україні, панівна верхівка почала більш ретельно та змістовно підходити до розв'язання проблем організації та забезпечення належного функціонування самоврядного управління. Зокрема позитивними кроками на цьому шляху стали розроблення і затвердження концептуальних і стратегічних документів з питань реформування місцевого самоврядування та служби в його органах. Однак на сучасному етапі розвитку українського суспільства здійснити по-справжньому якісні перетворення у зазначеній сфері неможливо без запровадження в управлінську діяльність органів місцевого самоврядування інноваційних технологій. А для цього необхідне, насамперед, якісне та дієве організаційно-правове забезпечення, якого поки що наша держава не має. Така ситуація обумовлює актуальність наукового аналізу та обґрунтування ключових адміністративно-правових засад реалізації даного процесу, тобто впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Крім того, актуальність дослідження даної проблематики посилюється євроінтеграційними процесами, учасником яких є Україна, та сприйняттям нею у зв'язку із цим відповідних зарубіжних норм і стандартів у сфері публічного управління в цілому та галузі місцевого самоврядування зокрема.

Зв'язок теми дисертації із сучасними дослідженнями. Теоретичну основу роботи склали праці вітчизняних та зарубіжних учених у галузі адміністративного права, державного управління, філософії, соціології тощо.

Загальні аспекти адміністративно-правового регулювання управління в діяльності органів місцевого самоврядування досліджували такі учені, як В. Б. Авер'янов, Б. П. Андресюк, С. І. Архієреєв, О. М. Бандурка, Д. М. Бахрах, В. О. Басс, В. М. Божко, І. В. Борденюк, І. Л. Бородін, І. О. Васільєва, В. В. Галуцько, Ю. В. Гаруст, І. П. Голосніченко, І. М. Грицяк, О. В. Джафарова, І. О. Дегтярєва, С. Ф. Денисюк, І. О. Дерід, О. Ю. Дрозд, А. Г. Єгіозар'ян, Н. В. Заяць, В. В. Іванюшенко, Н. В. Камінська, С. В. Ківалов, А. А. Коваленко, В. В. Ковальська, А. Т. Ковальчук, А. Т. Комзюк, В. М. Кондратенко, М. В. Коновалова, М. І. Корнієнко, В. Я. Малиновський, А. А. Манжула, П. Ф. Мартиненко, Л. І. Миськів, С. С. Овчарук, В. П. Писаренко, Є. Ю. Соболев,

К. І. Чижмарь, А. Г. Чубенко, С. А. Шепетько, М. А. Шульга, Ю. О. Ярмак тощо. Проте поза увагою учених залишилися питання, що стосуються безпосередньо правових засад упровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами. Дисертаційне дослідження виконане в межах Плану дій із впровадження Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» у 2016–2018 роках, схваленого розпорядженням Кабінету міністрів України 30 листопада 2016 р. № 909-р, відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 01 квітня 2014 р. № 333-р, а також відповідно до Стратегії реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні на період до 2017 року та плану заходів щодо її реалізації, схваленої розпорядженням Кабінету міністрів України від 18 березня 2015 р. № 227-р та плану науково-дослідницької роботи Науково-дослідного інституту публічного права «Правове забезпечення прав, свобод та законних інтересів суб'єктів публічно-правових відносин» (номер державної реєстрації 0115U005495).

Мета і завдання дослідження. *Мета* дисертаційного дослідження полягає в тому, щоб на основі аналізу праць учених, чинного законодавства України та узагальнення практики його реалізації окреслити сутність та з'ясувати особливості адміністративно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, а також запропонувати шляхи його вдосконалення.

Зазначена мета дослідження зумовила постановку та розв'язання таких *завдань*:

- розкрити генезу розвитку управління діяльністю органів місцевого самоврядування та з'ясувати стан запровадження інноваційних технологій;
- охарактеризувати сучасні форми та методи управління діяльністю органів місцевого самоврядування та визначити місце серед них інноваційних технологій;
- окреслити стан нормативно-правового регулювання інноваційних технологій управління в діяльності органів місцевого самоврядування;
- з'ясувати поняття та структуру адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування;
- охарактеризувати механізм правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування;
- визначити поняття та з'ясувати види засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування;
- запропонувати шляхи вдосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування;

– узагальнити зарубіжний досвід впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування та можливості його використання в Україні.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, що виникають під час адміністративно-правового регулювання діяльності органів місцевого самоврядування.

Предмет дослідження становлять адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Методи дослідження. Методологічною основою проведеного дослідження є сукупність загальних та спеціальних методів наукового пізнання. Так, *логіко-семантичний метод* використано під час аналізу термінологічної бази дисертаційного дослідження та розроблення власних понять та термінів (підрозділи 1.1, 1.3, 2.1 – 2.3, 3.2). *Системно-структурний метод* застосовано під час характеристики системи нормативно-правових актів, які закріплюють правові засади запровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (підрозділ 1.3), з'ясування форм та методів управління діяльністю органів місцевого самоврядування та місце серед них інноваційних технологій (підрозділ 1.2), аналізу структури адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (підрозділ 2.1). *Метод аналізу та синтезу* використано під час опрацювання зарубіжного досвіду впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування та окреслення можливостей його використання в Україні. *Соціологічний і статистичний аналіз* використовувались для з'ясування сучасного стану запровадження інноваційних технологій у діяльність органів місцевого самоврядування, характеристики сучасних форм та методів управління в діяльності органів місцевого самоврядування та визначення місця серед них інноваційних технологій (підрозділи 1.1, 1.2). *Метод документального аналізу* використано з метою напрацювання шляхів удосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (підрозділ 3.1). У роботі використано також низку інших методів наукового пізнання.

Науково-теоретичне підґрунтя роботи становлять наукові праці провідних учених у галузі філософії, соціології, теорії управління, загальної теорії держави і права, адміністративного та інформаційного права.

Нормативною основою дисертаційного дослідження є норми Конституції України, законів та підзаконних нормативно-правових актів, які закріплюють правові засади використання інноваційних технологій у діяльності органів місцевого самоврядування. Інформаційну та емпіричну основу дослідження становлять узагальнення практичної діяльності органів місцевого самоврядування, політико-правова публіцистика, довідкові видання.

Наукова новизна отриманих результатів полягає в тому, що представлене наукове дослідження є одним із перших у вітчизняній науці адміністративного

права, в якому здійснено теоретичне узагальнення наукових праць учених, які досліджували проблемні питання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, проаналізовано відповідну нормативно-правову базу та напрацьовано низку заходів, спрямованих на вдосконалення адміністративно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Основні з них такі:

вперше:

– розкрито співвідношення організаційно-технічних форм та інформаційних методів управлінської діяльності органів місцевого самоврядування, у зв'язку з чим акцентується увага на тому, що інформаційні методи розвиваються швидше, ніж відбувається організаційно-технічне забезпечення діяльності органів місцевого самоврядування, через що потенціал перших не реалізується повною мірою в роботі зазначених суб'єктів публічного управління;

– обґрунтовано, що пріоритетним напрямком удосконалення діяльності органів місцевого самоврядування є підвищення рівня: прозорості та відкритості їх роботи для громадськості; доступності та оперативності надання ними адміністративних послуг населенню; ефективності, оперативності та результативності взаємодії з іншими суб'єктами публічного управління та представниками громадянського суспільства, що обумовлює необхідність активного впровадження в роботу органів місцевого самоврядування інформаційно-комунікаційних технологій, що також вимагає формування в них відповідного якісного інформаційно-технічного та кадрового базису;

– доведено, що метою механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління у діяльність органів місцевого самоврядування є створення всіх необхідних правових умов для якісного та послідовного оновлення та вдосконалення форм і методів управлінської діяльності даних суб'єктів публічного управління, що, у свою чергу, має привести до: а) підвищення якості, доступності та оперативності надання органами місцевого самоврядування адміністративних послуг населенню; б) посилення протидії корупції в органах місцевого самоврядування, зокрема шляхом підвищення прозорості та відкритості їх діяльності; в) покращення якості та ефективності взаємодії органів місцевого самоврядування з органами державного управління та інститутами громадянського суспільства; г) підвищення ролі місцевого самоврядування у вирішенні суспільних справ регіонального, місцевого характеру;

– обстоюється позиція, що основними функціями механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування є: а) регулятивна; б) гарантуюча; в) комунікативна; г) освітньо-виховна; г) стимулююча; д) охоронна;

удосконалено:

– визначення поняття «інноваційна діяльність», під яким пропонується розуміти специфічний напрямок суспільно корисної діяльності, головним

призначенням якої є вироблення на основі наукових знань нових ідей щодо подальшого розвитку тієї чи іншої сфери суспільного життя, а також вироблення нових та (або) вдосконалення наявних технологій, форм, засобів реалізації цих ідей, досягнення поставлених цілей зазначеного розвитку;

– характеристику значення інноваційної діяльності для вдосконалення функціонування органів місцевого самоврядування, яке полягає в тому, що така діяльність сприяє оновленню змісту роботи останніх, надає у їх розпорядження новітні інструменти організації та реалізації публічного управління, підвищує рівень якості, ефективності та дієвості публічного управління, а також зміцнює його потенціал щодо подальшого позитивного розвитку;

– розуміння форм управління діяльністю органів місцевого самоврядування, які являють собою зовнішнє вираження практичної діяльності органів місцевого самоврядування, здійснюваної ними у порядку та межах, визначених законодавством з метою реалізації покладених на них завдань і функцій;

– характеристику основних завдань механізму правового регулювання запровадження інноваційних технологій управління у діяльність органів місцевого самоврядування, якими є визначення: а) кола аспектів діяльності органів місцевого самоврядування, які потребують оновлення та вдосконалення; б) принципів, на яких ґрунтується впровадження інноваційних технологій; в) суб'єктного складу відносин щодо впровадження інноваційних технологій; г) кола повноважень суб'єктів, відповідальних за впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування; ґ) напрямків та форм взаємодії між цими суб'єктами в ході вирішення питань щодо впровадження інноваційних технологій; д) напрямків, форм, засобів, підстав, меж та порядку впровадження інноваційних технологій; є) гарантій впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування;

дістали подальшого розвитку:

– обґрунтування того, що впровадження інноваційних технологій у діяльність органів місцевого самоврядування є ефективним засобом підвищення якості, ефективності та дієвості функціонування механізму місцевого самоврядування відповідно до нагальних умов і обставин суспільного розвитку;

– визначення поняття «методи управління у діяльності органів місцевого самоврядування» як сукупності способів та прийомів реалізації органами і посадовими особами місцевого самоврядування своєї компетенції;

– висновок, що на практиці інноваційні технології найчастіше реалізуються в організаційних формах та інформаційних методах роботи органів місцевого самоврядування, що є цілком зрозумілим в умовах розбудови в Україні інформаційного суспільства та розвитку концепції електронного врядування;

– обґрунтування, що завдяки правовим засобам процес впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування набуває цілеспрямованого та послідовного вигляду, завдяки їм

забезпечується його законність та відповідність загально визнаним у державі й суспільстві цінностям;

– теза, що головною проблемою правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування в Україні є не стільки недостатність таких правових засобів, як недосконалість механізму впровадження таких інноваційних технологій;

– пропозиції та рекомендації щодо можливостей використання зарубіжного досвіду впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Практичне значення отриманих результатів полягає в тому, що напрацьовані в роботі теоретичні положення та практичні рекомендації можуть бути використані у:

– *науково-дослідній сфері* – для подальшого розроблення проблемних питань, що виникають під час впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування (Акт впровадження Науково-дослідного інституту публічного права від 27.02.2017 р.);

– *правотворчості* – під час розробки проектів законів та підзаконних нормативно-правових актів, які мають на меті вдосконалення правового регулювання діяльності органів місцевого самоврядування, зокрема, в частині запровадження інноваційних технологій управління (довідка Науково-дослідного інституту публічного права від 27.02.2017 р.);

– *правозастосовній діяльності* – з метою покращення практичної складової впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування;

– *освітньому процесі* – при підготовці підручників та навчальних посібників з дисциплін «Адміністративне право» та «Публічна служба» (акт впровадження у навчальний процес Національної академії внутрішніх справ від 23.05.2017 р.).

Апробація результатів дисертації. Підсумки розроблення проблеми в цілому, окремих її аспектів, одержані узагальнення і висновки були оприлюднені на міжнародних та національних науково-практичних конференціях, семінарах та круглих столах: «Розвиток правової системи України в умовах сьогодення» (м. Харків, 6–7 травня 2016 р.), «Актуальні питання реформування правової системи України» (м. Дніпро, 1–2 липня 2016 р.), «Особливості розвитку публічного та приватного права в Україні» (м. Харків, 15–16 липня 2016 р.), «Право як ефективний суспільний регулятор» (м. Львів, 17–18 лютого 2017 р.), «Правове забезпечення політики держави на сучасному етапі її розвитку» (м. Харків, 3–4 березня 2017 р.).

Структура дисертації. Робота складається зі вступу, трьох розділів, що містять вісім підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Повний обсяг дисертації становить 210 сторінок. Робота містить список використаних джерел зі 182 найменувань, що розташований на 20 сторінках.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У вступі обґрунтовано актуальність теми дослідження, зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, сформульовано мету й завдання, визначено об'єкт, предмет і методи дослідження, розкрито наукову новизну, теоретичне і практичне значення дисертаційної роботи, надано відомості щодо апробації результатів дослідження та публікацій.

Розділ 1 «Теоретико-методологічні засади впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» складається з трьох підрозділів, які присвячено вивченню історичних аспектів становлення і розвитку місцевого самоврядування та запровадження в їх діяльність інноваційних технологій, дослідженню сучасних форм і методів у діяльності органів місцевого самоврядування та їх зв'язку з інноваційними технологіями, аналізу стану нормативно-правової регламентації впровадження інноваційних технологій управління в діяльність зазначених органів публічного управління.

У підрозділі 1.1 *«Гене́за розвитку управління в діяльності органів місцевого самоврядування та запровадження інноваційних технологій»* розглянуто поняття та сутність місцевого самоврядування та інноваційної діяльності, звернено увагу на співвідношення місцевого та державного управління. Розкрито зміст місцевого самоврядування та інноваційної діяльності. Підкреслено, що інноваційна діяльність сприяє оновленню змісту роботи органів місцевого самоврядування, надає в їх розпорядження новітні інструменти організації та реалізації публічного управління, адже цілеспрямована та змістовна інноваційна діяльність підвищує рівень якості, ефективності та дієвості публічного управління, а також зміцнює його потенціал щодо подальшого позитивного розвитку.

Досліджено історичні аспекти становлення місцевого самоврядування. Окрема увага приділена характеру та джерелам нововведень, що супроводжували розвиток даного інституту на території українських земель. Наголошено, що протягом своєї історії Українські землі тривалий час перебували під владою іноземних держав: Литовського Князівства, Російської імперії, у складі СРСР, що не сприяло розвитку національної моделі місцевого самоврядування, а усі нововведення у даній сфері були запозичені або насаджені силою, що й досі відображається на стані запровадження інноваційних технологій у діяльності органів місцевого самоврядування.

У підрозділі 1.2 *«Сучасні форми та методи управління в діяльності органів місцевого самоврядування та місце серед них інноваційних технологій»* з'ясовано загальнотеоретичний зміст категорій «форма» та «метод». Досліджено зміст та характерні властивості понять «форми управління», «форми державного управління», «методи управління», «методи державного управління», задля чого проаналізовано відповідні наукові точки зору з цього приводу.

Встановлено, що саме форми управління відображають засоби реалізації владних повноважень органів місцевого самоврядування, а також способи, через які вони управляють публічними справами та забезпечують належне

функціонування власного механізму. Крім того, форми виступають важливим обмежуючим фактором при реалізації органами і посадовими особами муніципального управління своїх владних повноважень. Розглянуто сутність та зміст основних правових форм управління (нормотворча, правозастосовна, контрольна, установча) та організаційних форм управління в діяльності органів місцевого самоврядування (організаційно-функціональна, організаційно-технічна).

З'ясовано зміст та призначення таких методів управлінської діяльності органів місцевого самоврядування, як: планування, інформаційно-аналітичне забезпечення, надання дозволів, встановлення обмежень та заборон, координація. Зроблено висновки про роль інноваційних технологій у питаннях удосконалення і розвитку форм та методів управління органів місцевого самоврядування, а також про стан упровадження інновацій у наявні форми і методи управлінської діяльності зазначених суб'єктів.

У підрозділі 1.3 «*Нормативно-правове регулювання інноваційних технологій управління в діяльності органів місцевого самоврядування*» досліджено стан нормативно-правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Проаналізовано відповідні конституційні положення, норми міжнародних нормативно-правових актів, національні закони та підзаконні нормативно-правові акти, що так чи інакше стосуються врегулювання питання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність суб'єктів публічного управління, зокрема муніципальних органів, та забезпечення їх реалізації. Окрема увага приділена вивченню відповідних правових документів концептуального та стратегічного характеру на предмет визначення у них правових підвалин вирішення досліджуваного питання.

Наголошено на тому, що повноцінної юридичної бази для якісної, ефективної та послідовної реалізації даного процесу в нашій державі поки що не сформовано. Також акцентується увага на тому, що задекларовані в чинному законодавстві положення щодо впровадження та використання інновацій у сфері публічного управління досить часто не знаходять свого належного практичного втілення в роботі органів місцевого самоврядування.

Розділ 2 «Адміністративно-правовий механізм впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» складається з трьох підрозділів, які присвячено вивченню поняття та структури адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування; з'ясуванню цілей, завдань, функцій, кола та змісту засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність зазначених суб'єктів.

У підрозділі 2.1 «*Поняття та структура адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування*» розглянуто поняття «механізм державного управління», «механізм держави», «механізм адміністративно-правового забезпечення». Проаналізовано наукові точки зору щодо сутності даних категорій

та їх характерних властивостей (ознак).

Запропоновано під адміністративно-правовим механізмом впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування розуміти складну систему пов'язаних між собою політико-правових та організаційно-управлінських засобів і заходів, за допомогою яких у роботу вказаних органів впроваджуються відповідні новітні способи, прийоми та засоби здійснення публічного управління та забезпечується їх належна практична реалізація. Виокремлено та охарактеризовано ключові ознаки адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, до яких, зокрема, віднесено його системний характер, публічно-владну природу та правову форму.

Запропоновано в структурі адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування виокремлювати такі три основні ланки: а) нормативно-правову; б) організаційно-інституційну; в) управлінську (або функціональну). Охарактеризовано зміст та роль кожної ланки в зазначеному адміністративно-правовому механізмі.

У підрозділі 2.2 *«Характеристика механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування»* зазначається, що основними характерними аспектами механізму правового регулювання незалежно від сфери застосування є його мета, завдання та функції, що є справедливим і для механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Розглянуто зміст даних понять у контексті здійснення управлінської діяльності, зокрема державно-управлінської. Узагальнено наукові точки зору щодо мети, завдань та функцій відповідного правового регулювання.

Проаналізовано чинні нормативно-правові акти на предмет відображення у них цілей, завдань та функцій правового регулювання впровадження інноваційних технологій у діяльність вищезазначених суб'єктів публічного управління.

Запропоновано авторське бачення мети, завдань та функцій механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Обґрунтовано, що метою механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління у діяльність органів місцевого самоврядування є створення всіх необхідних правових умов для якісного та послідовного оновлення та вдосконалення форм і методів управлінської діяльності даних суб'єктів публічного управління.

З'ясовано, що основними завданнями механізму правового регулювання запровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування є визначення: а) кола аспектів діяльності органів місцевого самоврядування, які потребують оновлення та вдосконалення; б) принципів, на яких ґрунтується впровадження інноваційних технологій; в) суб'єктного складу відносин щодо впровадження інноваційних технологій; г) кола повноважень суб'єктів, відповідальних за впровадження інноваційних

технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування; г) напрямків та форм взаємодії між цими суб'єктами в ході вирішення питань щодо впровадження інноваційних технологій; д) напрямків, форм, засобів, підстав, меж та порядку впровадження інноваційних технологій; е) гарантій впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Обстоюється позиція, згідно з якою основними функціями механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування є наступні: а) регулятивна; б) гарантуюча; в) комунікативна; г) освітньо-виховна; ґ) стимулююча; д) охоронна.

Акцентується увага на тому, що наявний в Україні механізм правового регулювання позбавлений цілісності та послідовності свого функціонування, насамперед, тому, що його цілі та завдання розпорошені в низці нормативно-правових актів і при цьому не мають належної чіткості.

У підрозділі 2.3 «Поняття та види засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» проведено дослідження наукових поглядів на сутність та коло правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у демократичному суспільстві.

Запропоновано під засобами правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування розуміти юридичні інструменти, через які реалізується правовий вплив на відносини щодо впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Відзначено, що завдяки засобам правового регулювання визначаються правила та межі здійснення зазначених відносин, а також забезпечується їх належна практична реалізація.

До основних засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування віднесено: а) правові принципи, які формують ідейне підґрунтя досліджуваного правового регулювання; б) норми права, які визначають матеріально- та процедурно-правові правила організації та реалізації даного процесу і, відповідно, наділяють його юридичною формою; в) нормативно-правовий акт, який виступає джерелом зазначених норм; г) правовідносини, що виступають основною формою, в межах якої відповідні суб'єкти реалізують свої права та обов'язки щодо впровадження та використання інноваційних технологій управління. Досліджено зміст та значення кожного із наведених засобів правового регулювання.

Розділ 3 «Шляхи вдосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» складається з двох підрозділів, які присвячено дослідженню проблематики вдосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, а також аналізу зарубіжного досвіду в цій сфері та визначенню можливостей його використання в Україні.

У підрозділі 3.1 «Удосконалення правового регулювання впровадження

інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування» розглянуто наукові погляди на проблематику місцевого самоврядування в Україні та наголошено на необхідності вдосконалення як інституту в цілому, так і діяльності органів місцевого самоврядування зокрема.

Запропоновано авторське бачення кола основних проблем правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування та визначено можливі шляхи їх розв'язання. Зокрема, наголошено на тому, що норми, які стосуються проблематики оновлення та вдосконалення форм, методів, напрямків управлінської діяльності органів місцевого самоврядування, розпорошені в низці нормативно-правових актів, що не сприяє виробленню цілісного та послідовного підходу до вирішення даної проблеми. Зазначається, що сьогодні в нашій державі не сформовано чіткої ідейної основи впровадження інноваційних технологій в управлінську діяльність органів місцевого самоврядування. Важливим кроком на шляху вирішення даної проблеми вбачається розроблення відповідної концепції інноваційного розвитку самоврядного управління в державі.

Звертається увага на проблему нормативно-правового врегулювання можливостей використання муніципальними органами і посадовими особами консалтингу. Підкреслюється необхідність удосконалення взаємодії органів місцевого самоврядування з питань упровадження інноваційних технологій з органами державного управління, науково-дослідними установами та інститутами громадськості.

Наголошено на необхідності закріплення в законодавстві про місцеве самоврядування як основоположних принципів організації та функціонування муніципальних органів науковості та інноваційності. Наголошено на тому, що, незважаючи на ряд проблем у сфері правового регулювання механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, не менше перепон на цьому шляху виникає через організаційні та суто людські фактори, зокрема невміння та небажання посадових осіб зазначених органів сприяти якісному оновленню форм і методів здійснення самоврядного управління. Така ситуація, у свою чергу, обумовлює необхідність удосконалення підходів до формування кадрового потенціалу органів місцевого самоврядування.

У підрозділі 3.2 *«Зарубіжний досвід впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування та можливості його використання в Україні»* зазначається, що прагнення України інтегруватися до високорозвиненої європейської спільноти обумовлює необхідність сприйняття та впровадження на національному рівні прийнятих норм і стандартів, зокрема це стосується підходу до організації та забезпечення функціонування місцевого самоврядування в Україні.

Окрема увага приділена положенням Європейської стратегії інновацій та якісного врядування на місцевому рівні, зокрема розглянуто закріплені в ній цілі, завдання та принципи. Досліджено основні тенденції розвитку самоврядного управління в регіонах в окремих західних країнах (Італії, Франції,

Великобританії, Латвії, Іспанії, США, Канаді).

Наголошено, що у більшості високорозвинених демократичних країн інноваційні технології впроваджуються у діяльність муніципальних органів, насамперед, у цілях: підвищення прозорості та відкритості їх діяльності для громадськості; забезпечення здійснення даними органами ефективного фінансового менеджменту на підвідомчих їм територіях; посилення протидії корупції; забезпечення максимальної доступності адміністративних послуг для населення; налагодження змістовного та результативного діалогу між місцевою владою та громадськістю.

Зроблено відповідні висновки щодо ключових позитивних аспектів зарубіжного досвіду у сфері розвитку місцевого самоврядування та впровадження у діяльність його органів інноваційних технологій, на які обов'язково необхідно звернути увагу в процесі реформування та забезпечення інноваційного розвитку вітчизняного самоврядного управління.

ВИСНОВКИ

У результаті проведеного дисертаційного дослідження сформульовано ряд висновків, пропозицій і рекомендацій, спрямованих на вдосконалення науково-практичних положень щодо сутності та особливостей адміністративно-правових основ упровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Основні з них такі:

1. З'ясовано, що становлення місцевого самоврядування та управлінської діяльності його органів в Україні мають тривалу історію, яка характеризується як важливими позитивними здобутками на цьому шляху, так і затяжними періодами застою в розвитку даного інституту.

Відзначено, що однією з головних особливостей становлення та розвитку місцевого самоврядування в Україні було те, що упродовж своєї історії чітко виражений національний характер воно мало лише на початкових етапах свого виникнення та функціонування, зокрема починаючи з часів первинних державних утворень східнослов'янських племен і до розпаду Київської Русі.

Акцентується увага на тому, що особливо трагічним для розвитку самоврядного управління став період перебування України в складі Радянської імперії, за часів якої самоврядування, як відносно самостійний інститут публічного управління, припинило своє існування. Органи управління на місцях входили до складу централізованого механізму держави та перебували під пильним керівним наглядом партійних осередків. Очевидно, що ні про які інноваційні форми і методи управління в діяльності органів місцевої влади у радянську епоху не йшлося, адже це не відповідало інтересам режиму. Крім того, в радянському управлінському механізмі були практично відсутні фахівці з питань місцевого самоврядування.

Наголошено, що набуття Україною незалежності свідчило про початок нового етапу розвитку самоврядного управління в ній. Однак перші кроки на цьому шляху виявилися доволі суперечливими та ознаменувалися, насамперед, неспроможністю

держави в особі її вищих органів влади забезпечити гармонійне та продуктивне співіснування на місцевому рівні органів місцевого самоврядування та відповідних управлінських ланок апарату держави. Така ситуація є свідченням того, що, вирішуючи проблеми організації та діяльності органів місцевого самоврядування в Україні, влада не вдавалася до прийняття інноваційних рішень та реалізації відповідних методів і засобів управління, не звернулася до глибокого аналізу позитивного зарубіжного досвіду з цього приводу, а спиралася на наявні з радянських часів методи і принципи керівництва.

2. Охарактеризовано правові та організаційні форми діяльності органів місцевого самоврядування. До правових форм віднесено: нормотворчу діяльність (через нормотворчу форму органи місцевого самоврядування встановлюють правила поведінки у сферах, що віднесені законодавством до їх компетенції); правозастосовну діяльність (полягає в тому, що своїми рішеннями індивідуального характеру вони пристосовують загальні норми права до конкретних випадків); установчу діяльність; контрольну діяльність. До організаційних форм діяльності органів місцевого самоврядування віднесено: а) організаційно-функціональні (відображають те, яким чином організовується та відбувається робота органів місцевого самоврядування, в якому вигляді та порядку вони працюють); б) організаційно-технічні.

Відзначено, що в управлінській діяльності органи місцевого самоврядування використовують досить широке коло методів, зокрема такі, як: планування; інформаційно-аналітична робота; надання дозволів, встановлення обмежень та заборон; координація; контроль правового виховання, роботи з кадрами тощо.

3. Зроблено висновок, що сьогодні, незважаючи на закладення необхідних організаційно-правових підвалин упровадження інноваційних технологій в управлінську діяльність органів місцевого самоврядування, повноцінної юридичної бази для якісної та ефективної реалізації даного процесу в нашій державі поки що не сформовано, що, зрозуміло, не сприяє розвитку зазначеного управлінського механізму. Наголошено, що діючі нині нормативно-правові акти, констатуючи гостру необхідність підвищення рівня якості, ефективності та результативності управлінських послуг, зокрема тих, що надаються органами місцевого самоврядування, безпосередньо не зобов'язують суб'єктів публічного управління, що надають такі послуги, активно впроваджувати у свою діяльність інноваційні технології як необхідну умову її вдосконалення. Задекларовані у концепціях і стратегіях вектори та заходи щодо реформування публічного управління, як централізованого, так і самоврядного, або не знаходять свого повноцінного відображення та розвитку у відповідних законах, або втілюються у них досить повільно, здебільшого фрагментарно (уривчасто) і непослідовно.

4. Визначено, що адміністративно-правовий механізм упровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування являє собою складну систему пов'язаних між собою політико-правових та організаційно-управлінських засобів і заходів, за допомогою яких у роботу вказаних органів впроваджуються відповідні новітні способи, прийоми та

засоби здійснення публічного управління та забезпечується їх належна практична реалізація.

Встановлено, що структуру адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування в загальному вигляді формують три основні ланки: нормативно-правова, організаційно-інституційна та управлінська (або функціональна).

Перша ланка (нормативно-правова) – це, по суті, і є той механізм адміністративно-правового регулювання, який складається із сукупності правових засобів, через які адміністративне право здійснює регулятивний вплив на суспільні відносини. Зокрема засобами даного механізму визначаються матеріально-правові та процедурно-правові питання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Друга ланка (організаційно-інституційна) є системою відповідних державних органів, посадових осіб, установ, а також організацій недержавного характеру, які, в межах своїх повноважень, сприяють упровадженню інноваційних технологій управління в роботу органів місцевого самоврядування.

Третю ланку (управлінську) становить сукупність управлінських рішень і заходів, що приймаються та здійснюються компетентними суб'єктами та які спрямовані на забезпечення відповідних умов, необхідних для належного впровадження зазначених інновацій.

5. На підставі аналізу механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування встановлено, що сьогодні немає повноцінного, цілісного механізму правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування, що пояснюється, насамперед, тим, що в чинному національному законодавстві відсутній спеціальний нормативно-правовий акт, присвячений цьому питанню. Як наслідок, нормативно-правове підґрунтя даного механізму є розпорошеним у низці правових документів різної юридичної сили. Через що цілі, завдання та функції впровадження інноваційних технологій у роботу органів місцевого самоврядування не мають належної чіткості та змістовності.

6. Під засобами правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування запропоновано розуміти юридичні інструменти, через які реалізується правовий вплив на відносини щодо впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Тобто завдяки засобам правового регулювання визначаються правила та межі здійснення зазначених відносин, а також забезпечується їх належна практична реалізація.

Доведено, що основними засобами правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування є: а) правові принципи; б) норми права; в) нормативно-правовий акт; г) правовідносини.

7. З метою послідовного та результативного впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування

запропоновано на нормативно-правовому рівні вирішити ряд важливих завдань:

– по-перше, сформулювати концепцію впровадження інноваційних технологій у діяльність органів публічного управління, зокрема в механізм самоврядного управління. У такій концепції має бути: обґрунтовано зв'язок якості та ефективності публічного управління із рівнем розвиненості інноваційної сфери в країні; визначено мету та завдання впровадження інноваційних технологій у механізм самоврядного управління; встановлено коло принципів, на яких даний процес має відбуватися; визначено основні, пріоритетні напрямки, за якими має відбуватися впровадження інноваційних технологій управління; визначено підвалини оцінювання результативності впровадження зазначених технологій у діяльність органів місцевого самоврядування;

– по-друге, врегулювати питання участі держави та органів місцевого самоврядування в матеріально-технічному та фінансовому забезпеченні функціонування даного механізму;

– по-третє, врегулювати можливості використання органами і посадовими особами місцевого самоврядування консалтингу;

– по-четверте, внести відповідні зміни до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», згідно з якими науковість та інноваційність мають стати одними з основних принципів діяльності органів місцевого самоврядування.

8. На підставі аналізу досвіду зарубіжних країн (Італії, Франції, Великобританії, Латвії, Іспанії, США, Канади) щодо впровадження інноваційних технологій у діяльність органів місцевого самоврядування обґрунтовано, що деякі аспекти цієї діяльності мають бути використані в контексті реформування місцевого самоврядування України. Впровадження нових аспектів управління окремими територіями є доволі важким процесом, який характеризується низкою особливостей. По-перше, реформування системи місцевого самоврядування в Україні повинно здійснюватися з урахуванням того, що дане явище є відокремленою ланкою територіального управління. Впровадження тих чи інших інновацій повинно проходити крізь правове поле, прикладом чого є досвід Латвійської Республіки, де зміни було запроваджено після прийняття нового законодавчого акта. По-друге, систему місцевого самоврядування в усьому світі побудовано на континентальних чи англосаксонських принципах. Україна – цілком європейська держава, тому найбільш доцільно використовувати напрацювання європейських країн у питанні впровадження інновацій у систему місцевого самоврядування. При цьому не можна також повністю ігнорувати англосаксонські традиції організації територіального управління. По-третє, головним рушійним чинником упровадження інноваційних технологій управління в систему місцевого самоврядування є децентралізація представленої структури, адже усі без винятку територіальні справи повинні вирішуватися на місцях. Це також стосується фінансово-економічної сфери діяльності органів місцевого самоврядування. По-четверте, ефективним засобом упровадження інноваційних технологій є спеціальні агентства, головним завданням яких є безпосереднє розроблення та реалізація модернізаційних програм. По-п'яте, пріоритетними напрямками реформування муніципальної влади в

європейських країнах є максимальне наближення публічної влади до громадськості, активне залучення останньої до вирішення регіональних місцевих питань суспільного життя. По-шосте, максимізація прозорості діяльності муніципальної влади, що досягається, насамперед, створенням можливостей для громадськості вільного і безперешкодного доступу до інформації про діяльність органів місцевого самоуправління (окрім, звісно ж, інформації, доступ до якої обмежений законом). Особлива увага приділяється забезпеченню прозорості саме матеріально-фінансових аспектів діяльності місцевого самоврядування. При цьому влада намагається надавати населенню інформацію про свою діяльність у тому вигляді, який є найзручнішим для останнього.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ:

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Гілін Є. О. До питання засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2016. № 1. С. 45–49.
2. Гілін Є. О. Сутність та роль інноваційної діяльності як засобу вдосконалення функціонування органів місцевого самоврядування. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2016. № 2. С. 78–82.
3. Гилин Е. А. Сущность и структура административно-правового механизма внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. *Право и Политика*. 2016. № 3. С. 98–102.
4. Гілін Є. О. Нормативно-правові засади впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2017. № 1. С. 12–16.
5. Hilin E. O. Development management of local authorities and introduction of innovative technologies into it after Ukraine the status of an independent state. *Visegrad journal on human rights*. 2017. № 1/1. P. 27–31.
6. Гілін Є. О. Значення інноваційної діяльності для вдосконалення функціонування органів місцевого самоврядування. *Вісник Чернівецького факультету Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2017. № 2. С. 94–104.
7. Гілін Є. О. Роль державного агентства з питань електронного урядування України у механізмі забезпечення впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 5 (255). С. 96–99.

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

8. Гілін Є. О. Правовий статус державного агентства з питань електронного урядування України у механізмі забезпечення впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Особливості розвитку публічного та приватного права в Україні: матеріали Міжнар. наук.-практ.конф. (м. Харків, 15–16 лип. 2016 р.).

Х.: ГО «Асоціація аспірантів-юристів», 2016. С. 26–28.

9. Гілін Є. О. Адміністративно-правовий механізм впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Актуальні питання реформування правової системи України: матеріали Міжнар. наук.-практ.конф. (м. Дніпро, 1–2 лип. 2016 р.). Дніпро: ГО «Правовий світ», 2016. С. 49–51.

10. Гілін Є. О. Характеристика окремих засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Розвиток правової системи України в умовах сьогодення: матеріали Міжнар. наук.-практ.конф. (м. Харків, 6–7 трав. 2016 р.). Х.: Східноукр. наук.юрид.орг., 2016. С. 84–85.

11. Гілін Є. О. Становлення місцевого самоврядування та управлінської діяльності його органів в Україні. Право як ефективний суспільний регулятор: матеріали Міжнар. наук.-практ.конф. (м. Львів, 17–18 лют. 2017 р.). Львів: Західноукр.орг.«Центр правничих ініціатив», 2017. С. 66–68.

12. Гілін Є. О. До проблеми визначення поняття «місцеве самоврядування». Правове забезпечення політики держави на сучасному етапі її розвитку: матеріали Міжнар. наук.-практ.конф. (м. Харків, 3–4 берез. 2017 р.). Х.: Східноукр. наук.юрид.орг., 2017. С. 61–63.

АНОТАЦІЯ

Гілін Є. О. Адміністративно-правові основи впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. – *На правах рукопису.*

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. – Науково-дослідний інститут публічного права.–Київ, 2017.

У дисертації наведено теоретичне узагальнення та нове вирішення наукового завдання – визначення сутності та особливостей адміністративно-правових основ впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Розкрито генезу розвитку управління діяльністю органів місцевого самоврядування та з'ясовано стан запровадження інноваційних технологій. Охарактеризовано сучасні форми та методи управління діяльністю органів місцевого самоврядування та визначено місце серед них інноваційних технологій. Окреслено стан нормативно-правового регулювання інноваційних технологій управління в діяльності органів місцевого самоврядування. З'ясовано поняття та структуру адміністративно-правового механізму впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Охарактеризовано механізм правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Визначено поняття та з'ясовано види засобів правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування.

Запропоновано шляхи вдосконалення правового регулювання впровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування. Узагальнено зарубіжний досвід упровадження інноваційних технологій управління в діяльність органів місцевого самоврядування та окреслено можливості його використання в Україні.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування, інноваційні технології, інноваційна діяльність, управління, адміністративно-правове регулювання, форми, методи, механізм правового регулювання, адміністративно-правовий механізм.

АННОТАЦИЯ

Гилян Е. А. Административно-правовые основы внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. – На правах рукописи.

Диссертация на соискание учёной степени кандидата юридических наук по специальности 12.00.07 – административное право и процесс; финансовое право; информационное право. – Научно-исследовательский институт публичного права.– Киев, 2017.

В диссертации предложено теоретическое обобщение и новое решение научной задачи – определение сущности и особенностей административно-правовых основ внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. Раскрыт генезис развития управленческой деятельности органов местного самоуправления и установлено состояние внедрения инновационных технологий. Охарактеризованы современные формы и методы управления деятельностью органов местного самоуправления и определено место среди них инновационных технологий. К правовым формам деятельности органов местного самоуправления отнесены: нормотворческая деятельность (через нормотворческую форму органы местного самоуправления устанавливают правила поведения в сферах, отнесенных законодательством к их компетенции); правоприменительная деятельность, которая заключается в том, что своими решениями индивидуального характера они приспособливают общие нормы права к конкретным случаям); учредительная деятельность; контрольная деятельность. К организационным формам деятельности органов местного самоуправления отнесены: а) организационно-функциональные (отражают то, каким образом организуется и происходит работа органов местного самоуправления, в каком виде и порядке они работают); б) организационно-технические. Определено состояние нормативно-правового регулирования инновационных технологий управления в деятельности органов местного самоуправления. Отмечено, что задекларированные в концепциях и стратегиях векторы и меры по реформированию публичного управления, как централизованного, так и самоуправляющегося, или не находят своего полноценного отображения и развития в соответствующих законах, или

воплощаются в них достаточно медленно, в основном фрагментарно (отрывисто) и непоследовательно.

Раскрыты понятие и структура административно-правового механизма внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. Установлено, что структуру административно-правового механизма внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления в общем виде формируют три основных звена: нормативно-правовое, организационно-институциональное и управленческое (или функциональное). Охарактеризован механизм правового регулирования внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. Определены понятие и виды средств правового регулирования внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. Доказано, что основными средствами правового регулирования внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления являются: а) правовые принципы; б) нормы права; в) нормативно-правовой акт; г) правоотношения.

Предложены пути совершенствования правового регулирования внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления. Обобщён зарубежный опыт внедрения инновационных технологий управления в деятельность органов местного самоуправления и определены возможности его использования в Украине. Отмечено, что в европейских государствах особое внимание уделяется обеспечению прозрачности именно материально-финансовых аспектов деятельности местного самоуправления. При этом власти пытаются показывать населению информацию о своей деятельности в том виде, который является самым удобным для последнего.

Ключевые слова: органы местного самоуправления, инновационные технологии, инновационная деятельность, управление, административно-правовое регулирование, формы, методы, механизм правового регулирования, административно-правовой механизм.

SUMMARY

Gilin Y. O. Administrative and Legal Bases of the Implementation of Innovative Management Technologies in the Activities of Local Self-Government Bodies. – *On the manuscript.*

The thesis for a candidate's degree by the specialty 12.00.07 – administrative law and procedure; financial law; informational law. – Research institute of public law. – Kyiv, 2017.

Thesis presents a theoretical generalization and a new solution of the scientific problem – the definition of the essence and peculiarities of the administrative and legal bases of the implementation of innovative management technologies in the activities of local self-government bodies. The genesis of the development of management of activities of local self-government bodies is revealed and the state of introduction of innovative technologies is considered. Modern forms and methods of managing the activities of local self-government bodies are characterized and the place of innovative technologies among them is determined. The state of regulatory and legal regulation of innovative management technologies in the activities of local self-government bodies is outlined. The concept and structure of the administrative and legal mechanism for the introduction of innovative management technologies into the activities of local self-government bodies is clarified. The mechanism of legal regulation of the introduction of innovative management technologies in the activities of local self-government bodies is characterized. The concepts and types of means of legal regulation of the introduction of innovative management technologies in the activities of local self-government bodies are determined. The ways of improving the legal regulation of the introduction of innovative management technologies in the activities of local self-government bodies are offered. The foreign experience of the implementation of innovative management technologies in the activities of local self-government bodies is generalized and the possibilities of its use in Ukraine are outlined.

Keywords: local self-government bodies, innovative technologies, innovative activity, management, administrative and legal regulation, forms, methods, mechanism of legal regulation, administrative and legal mechanism.